

türk sineması e-dergi

mart/2012

www.ucuncuadam.wordpress.com

Üçüncü Adam

www.ucuncuadam.wordpress.com 'un hediyesidir. Para ile satılmaz.

Seyid Battal Gazi'nin
"ÖLÜM KAYKAYI"

"KAVGACILIK"

Sinemamızın
Unutulmuş Mesleği

Halk
"70'ler"
dedi...

Ayın Unutulmaz Karakteri:
"Mülayim TERS"

Yavuz KARAKAŞ'a dair...

Üçüncü Adam

türk sineması e-dergi

genel yayın yönetmeni

Erhan TUNCER

grafik/tasarım ve uygulama

Gürkan BAYAR

dış kaynak ve ulaşım

R. Çağlar KÜKNAROĞLU

editör

 ideist
tanıtım ve reklam hizmetleri

www.ucuncuadam.wordpress.com

www.ideist.com

Sinemanın "yıldız"ları vardır. Yakışıklıdırlar, güzeldirler, alımlıdırlar, bir bakışları ile insanı kendilerine aşık edebilirler. Bu yıldızların posterleri vardır. Her sinema severin odasında, en güzel yerde, en az bir tane bulunurlar. En güzel bakış ve duruşları ile bazen bize bakarlar, bazen de ulaşılmaz ufuklara. Öyle güzel ve yakışıklıdırlar ki, uğruna akrostiş şiirler yazılabilir, geceler boyu resimleri ile uyunabilir, hatta çoluğumuza çocuğumuza bile onların isimleri konabilir. Bir tutkudur yıldızlara bağlanmak. Onlar hep afişlerde en önde durur, isimleri en üstte yazılır. Paranın da, şöhretin de, sevginin de en fazlasını hep onlar alırlar. Çünkü buna hem layıktırlar hem de muhtaçtırlar. Başka türlü yaşayamazlar, var olamazlar. Başka türlüşünü düşünemezler dahi. Bu iniş çıkışları gözden kaçırıp yıldızların bazıları kayar, düşer, yok olur. Yalnız asla değerlerini kaybetmezler. "Bir yıldız vardı bir ara..." diye başlayan cümlelerin de başrolleridirler hep. Kısacası hayat, kader, dünya -ne dersiniz deyin-, onları zirveden indirmemekte karar kılmışlardır. Unutulmazlar, her daim hatırlanırlar...

Bir de "üçüncü adamlar" vardır. Bu üçüncü adamlar, her daim vardılar, lakin nedense yokmuşçasına uzaklarda, kıyılarda, köşelerde dururlar da, yıldızlara bakarlar. Yıldızlardan -rol icabı- devamlı dayak yerler, küfür yerler, öldürülürler, başışlanırlar, sevilirler... Üçüncü adam olmak zordur, önce bunu bilirler. Hiç bir afişte isimlerinin yer almayacağını bilirler ama yine de bazen bir sevda uğruna, bazen de karın tokluğuna yıldızların gölgesinde yer alırlar. Bazı yıldızlar onları önemsemez, aynı evrende bulunmaktan dahi çekinirler. "Kestik!!" denildi mi, bir üçüncü adam ile yıldız hemen ayrılır başka masalara giderler. Ama yıldızların iyileri de vardır. Kendi yemez üçüncü adamlara yedirirler. "Ben ısınıyorsam o da ısınacak derler"... Sevgileriyle ısıtırlar. Varlıklarıyla ısıtırlar. Ama bu türlü yıldız her daim gözükmez insana, her daim nasip olmaz üçüncü adama. Yıldız, yeni işlerde yine yıldız olmak için, elbette ki köprüden atlamacaktır. Öyleyse köprüden kim atlayacaktır? Tabii ki kolunun kırığı geçen ay düzelmiş, üçüncü adam... Üstelik kendisine sorulmadan "ben yaparım diyecektir..." Peki niye yapacaktır bunu üçüncü adam? Çünkü iki kuruş daha kazanacaktır. Çünkü bütün iş için aldığı ücreti, önceki gün kahvedeki borcuna saymış, yine cebi delik gelmiştir yıldızların yanına...

Sonra yıllar geçmiştir. Üçüncü adam yaşlanmıştır. Bedeni kendini taşıyamaz olmuştur. Hiç bir hayat güvencesi yoktur. Ve... Bir üçüncü adam terk ediverir alemini. Ki bu adam, üçüncü adamların en devi, en yufka yürekli, Yadigar'ı... Bir kış sabahı, İstanbul'un bir parkında, donarak ölmüş bulurlar Yadigar'ı... Üçüncü adamların en kocamanı, terk eder yıldızlarını. Cebinden yeni rolü için giymesi gereken beyaz elbisesinin parası dahi çıkmaz. Bir kez dahi ısınmadan geçer, geçer gider sessizce. Kendi gider, adı kalır Yadigar... Üçüncü adamların kaderi budur. Üç kuruş için en olmadık filmlerde oynamışlardır. Zamanında kötü adamların en kötüsü olan üçüncü adamlar, 78'lerde anadan üryan soyunup, sönmüş yıldızlarla "kaçak" filmlerde oynarlar. Bazı yıldızlar renki kutu aracılığı ile onları eleştirdiklerinde de "mecburduk" dahi demezler. Diyemezler. Diyemeden göçüp giderler. Kimi bir kahve köşesinde, kimi bir otel odasında, kimi pis bir apartman dairesinde, kimi belediyelerin bakım(!) evlerinde, ilk ve son başrollerini oynayıp, hayatlarında ilk kez yıldız olurlar....

4-5	Dergi Hakkında...	3
6	Yavuz KARAKAŞ'a dair...	6
7	Unutulmaz Sahneler Unutulmaz Karakterler	7
8	"KAVGACILIK" Sinemamızın Unutulmuş Mesleği	8
	Türk Sineması Anketleri Halk "70'ler" dedi...	8

İçindekiler

ÖNSÖZ

Sevgili Üçüncü Adam okurları merhabalar...

Dergimizin yayınlandığı 24 Şubat tarihi itibariyle 4. yaşımıza girmiş bulunuyoruz. İki kişiden oluşan küçük bir ekip olmamızın –yazıları hazırlayan ben ve grafiker arkadaşım- nedeni ile yazı yayınlamadığımız zamanlar oldu ve bu zamanlar bazen haftalarca sürüp gitti. Geçen sene Ocak ayı ile çalışmalarımız tekrar hız kazandı ve sizlerle daha sık buluşmaya başladık. Çalışma yayınlamadığımız zamanlarda dahi, bizden ilginizi esirgemediğiniz için sizlere minnettarız...

Çalışmalarımızın, sitemiz haricinde de derli toplu bir arşiv oluşturması adına, bir "e-dergi" hazırlama kararı aldık. Dergimizin ilk sayısının da 4. yaşımıza denk gelmesi için bir hayli çalıştık. Üçüncü Adam artık sizlerle, her ay yayınlanacak bir dergi olarak da buluşacak. Bu sekiz sayfalık "e-dergi"de sitemizde daha önce yayınlanmış çalışmalarımız haricinde ilk kez okuyacağınız çalışmalarımız da olacak. Sonraki sayılarımızda da, sitemizin "Konuk Yazarlar" sayfasında yazıları yer alan yazar arkadaşlarımızın çalışmalarına yer vermeyi düşünüyoruz. Yani anlayacağınız önümüzdeki sayılar, sizin ve bizim için nice güzel gelişmelere gebe... Şubat ayının sonlarına geldiğimizden, okumakta olduğunuz dergimiz Mart sayısındır...

Sözü uzatmaya gerek yok...

Keyifli okumalar diler;

İlgi ve alakanız için bir kez daha teşekkür ederiz.

Üçüncü Adam

24.02.2012

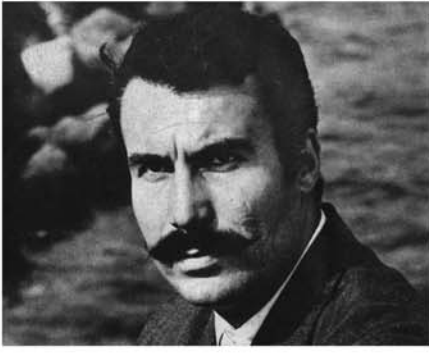

Erhan TUNCER

(yazar/senarist/yönetmen)
Genseriko/Lüzumsuz Adam

Gürkan BAYAR

(grafik/tasarım) - Kosdok

Kendi kaleminden...

"DOLU DOLU GEÇEN BİR HAYAT"

"Dedelerim, aslen Elazığ Harputlu olup babamın dedesi vazifesinden dolayı Gaziantep'e göç etmiş; burada gaziantepin en tanınmış eşrafından olmuş. Beş kardeşimde Antep'te doğdu. Antep'te o zamanlar "Hasan Fuatlar" diye anılırdık. Hatta orada adımıza "Hasan Fuat Çıkmazı" diye özel sokağımız vardı. Hasan amcam, Fuat babamdı. Annemin babası dedem Osmanlı zamanında Harputlu Arif Ağa diye anılırdı. Dedem sonradan Harput'tan göç edip o zamanlar Osmanlı devletine ait olan Suriye'de Halep'eyleşmiş. Birçok arazi alıp Halep'te ağalığına devam etmiştir. Halep'te hala gayrimenkulleri bulunmaktadır. Annem Halep doğumludur, babamla annem amca çocuklarıdır. Annem 15 yaşında babam ile evlenip Gaziantep'e yerleşmiştir. Dedem Arif Ağa Halep'te vefat etmiştir.

1943 senesinde babam beş kardeşimi, yani tüm çocuklarını alıp İstanbul'a gelmiştir. O zaman babam İstanbul Sirkeci'de 2 tane otel almış; otellerin ismi Gaziantep Oteli ve Cumhuriyet Hendek oteliydi. Antep'ten geldikten sonrada 3 kardeşim de İstanbul Üsküdar'da doğdu ve böylece 8 kardeş olduk. 5 erkek ve 3 kız kardeş... İstanbul'a geldiğimiz zaman 2nci Dünya Harbi devam ediyordu. Bu arada Suriye'deki dedemin malları Suriye'de kaldı... Suriye ve Türkiye arasında emlak değiştirme veya satımı olmadığından dolayı orada bulunan arazilerimizi alamadan bu günlere kadar geldik. Hatta abim (Nihat Karakaş) ve kardeşim (Nejat Karakaş) Suriye'ye giderek arazilerimizi alabilmek maksadıyla oldukça uğraştılar, ancak bir sonuç alamadılar. Bu konuyu yakinen takip ediyorum, ancak iki ülke arasında bu konuda bir anlaşma olmadığından bir sonuç alamıyoruz. Birazda kendimden bahsedeyim. Babamın erken yaşta ölümünden sonra hayata atıldım, karemela şeker satmakla ticarete atıldım ve ardında kırtasiye dükkanı işlettim; bakkal dükkanı çalıştırdım, temizleme üzerine dükkan açtım.

Anlayacağınız birçok işte çalıştım. Bu arada Üsküdar'da Salacak gazinosu diye bir yer vardı; buraya çocukluğumdan beri giderdim. Bu arada müziğe heves saldım; o ara Üsküdar Musiki Cemiyetine devam ettim; ayrıca kız kulesi musiki cemiyeti kurulmuştu. Muhsin Hocadan ve Şekip Ayhan Özışık'tan ders aldım. Askere gitmeden evvel orkestrada batari çaldım. Orkestra da kurdum ve birçok gece kluplerinde düğün salonlarında orkestralığa devam ettim.

Askerden geldikten sonrada 1959 senesinde Ceylan yayınlarının fotomanlarında, Kızılderili rolünde yer aldım. Daha sonra Kolsuz Bebek çekildi, hemen ardından filmi çekildi, ben de o filmde ilk defa rol aldım. 1960 yılından itibaren Yeşilçam'da jön karakter rollerinde oynamaya başladım. Bu güne kadar sayısını hatırlamadığım film ve dizilerde rol aldım. Önemli filmlerim arasında; Çanakkale Aslanları, Kocamın Nişanlısı (Rahmetli Sadri Alışık Gönül Yazar ve Çolphan İlhanla beraber), Bir Dağ Masalı (Türkan Şoray'ın ağabeyi), Başımı Belaya Sokma (Eşref Kolçak'la) İyi Aile Çocuğu, Şaban Şark Bülbülü, İnek Şaban (Kemal Sunal ile) gibi filmlerimi sayabilirim... STV'de Sır Kapısı, TGRT'de birçok dizide, Berivan adlı dizide Merdan Ağa roluyla Sibel Can ile beraber olmak üzere birçok TV dizisinde rol aldım ve çalışmalarım devam etmektedir.

1970 senesinde Yeşilçam'daki seks filmleri furyası başlayınca, yani kepaze fimler devri başlayınca ben sinemaya küserek filmlere ara verdim ve Almanya'ya, Hamburg'a gittim. Köln'de kızım Ebru doğdu, bunun üzerine Türkiye'ye tekrar döndüm. Eskiden okuyuculuk yaptığım için alt yapım olduğundan, film yerine 2 plak doldurdum. O zamanlar kaset, Cd yoktu, plak doldurulurdu. 4 parça okumuş oldum. O dönemlerde Şükran AY çok meşhurdur,

beraber turnelere çıktık. Özellikle Trakya ve Ege bölgelerinde 45 günlük turnelerimiz oldu. Seneler bu şekilde geçti, büfeler, restoranlar, marketler. Şu anda film çalışmalarımı beraber oğlum Tolga

ile beraber, Derya Dijital isimli fotoğraf stüdyosunu işletiyoruz. Büyük oğlum Fuat 41 yaşında, kızım 36, Tolga ise 31 yaşında. İki erkek, iki kız, 4 torunum var, günlerim onlarla geçiyor. Eşimle beraber mutlu bir şekilde yaşıyoruz. Seneler geçiyor, yaşımı merak edenlere; 1937 Gaziantep doğumluyum. Sizlerle beraber geçireceğimiz daha nice seneler dilek ve temennisiyle..."

YAVUZ KARAKAŞ

Yukarıdaki bilgiler Yavuz Karakaş abimin internet sitesinden alınmıştır. Kendisi, yaşantısını kendi kalemi ile en samimi şekilde anlatmış. Şimdi gelelim her zamanki gibi esas meseleye: Benim kalemimden emektar sanatçı, bir İstanbul beyefendisi ve aile dostumuz Yavuz abimi anlatmaya...

Selam, sevgi ve sonsuz saygılarımla...

2007 yılıydı. Üniversitedeki ikinci senemi bitirip üçüncü seneme geçecektim. Bitirme projesi olarak bizlerden belirli temalar doğrultusunda kısa filmler çekmemiz istendi. Biz de üç arkadaş oturduk ve üç ayrı senaryo yazdık. Bu senaryoların ilkinde aşk, ikincisinde namus, üçüncüsünde -benim yazdığımda- ise saygı temaları işlenecekti. İlk filmin çekimleri hemen bitti. Herkes birbirinin filminde kayda değer bir görev üsleniyordu. Ben diğer iki filmin de görüntü yönetmeniydim.

İlk film çekilirken ben "saygı" teması üzerine yazmış olduğum İstanbul Efendisi adlı filmim için oyuncu arayışımı sürdürüyordum. Film yazarken çıkış noktam, her sabah okula gitmek için beklediğim otobüs durağından geçen yaşlı bir amcaydı. Şık giyimli, her daim güler yüzlü, konuşkan bir adamdı. Senaryom bittikten sonra filmi ilk olarak kendisine teklif ettim ve hakkında çok yanıldığımı anladım. Kaba bir dille teklifimi reddetmişti. Kendisine yakıştıramadığım bu davranışı yaşlılığına verdim ve üzülerek yanından ayrıldım. Bana ilham verdiği için ve Yavuz abimi tanımama vesile olduğu için kendisine buradan teşekkürlerimi yolluyorum.

Aradan geçen günlerde diğer oyuncuların birçoğunu bulmuştum ama ana karakterim olan Niyazi Bey -ismini

dedemden alır- hala muammaydı. Bir gün iş yerimizde otururken, daha sonradan aile dostumuz olduğunu öğrendiğim Yavuz Karakaş abim içeri girdi. Bir selam, bir hürmet derken sohbet başladı ve ben ilk fırsatta kendisini Kemal Sunal filmlerinden tanıdığımı ve çok sevdiğimi söyleyiverdim. Her daim sinemamızın emektarlarına sonsuz saygı duymuşumdur ama Yavuz abime olan saygım hoş sohbeti ve babacanlığı ile o an bin kat daha artıverdi. Tabii filmi hemen kendisine teklif edemedim. Çünkü çekiniyordum. Sinemamıza yıllarca emek vermiş,

birbirinden usta yönetmenlerle çalışmış Yavuz Karakaş, benim gibi ikinci sınıfını bitirmek üzere olan genç bir yönetmen adayına nasıl yaklaşırdı, bilemiyordum. Babam çok geçmeden o tatlı sohbetinin arasına benim filmi de sıkıştırıverdi. Gerçekten heyecanlandığımı hatırlıyorum. Yavuz abim de "Oynarım tabii ki canım, ne olacak. Evladımızın işi görül-sün..." dediği an kalkıp elini öptüm ve sonsuz teşekkürler ederek filmden bahsetmeye başladım.

Senaryoyu çok beğendiğini söyledi ama bir sorun vardı: Yavuz abi şimdiye kadar oynadığı filmlerin hiçbirinde kendi sesi ile oynamamıştı ve sufle almaya alışık bir oyuncuydu. Benim ise filmi çekip üzerine bir de dublaj yapacak zamanım yoktu. Bu işin ancak şöyle üstesinden gelebilirdim: uzun diyalogları cümle cümle çekecektim ve kurguda aralara karşısındaki kişinin dinleme planlarını atarak, sahne bütünlüğünü bozmadan, filminden de hiç diyalog kesmeden filmimi çekecektim. Şimdi düşünüyorum da, iyi ki filmden diyalog atmadan düşündüğüm gibi çekmişim. Sonucu gerçekten de tatmin edici oldu ve izleyenler tarafından beğeni ile karşılanan bir filme sahip oldum.

Yavuz abi ile çalışmanın en güzel yanı ise, karşınızda bitmek bilmeyen bir

enerji ile duran, tam profesyonel bir oyuncu olmasının sete yaydığı enerjydi. Apartmanın merdivenlerinden çıktığı bir sahneyi beş-altı tekrar çektiğimi hatırlıyorum. Her defasında bana "iyi olana kadar çek" diyordu ama ben "acaba yoruldu mu, sıkıldı mı" diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Setimizin ikinci günü onun bana aşılacağı bu güven ile çok daha rahat çalışmaya başlamıştım. Kadraja sırtı dönük duruyorsa ve "biraz sağına Yavuz abiciğim" diyorsam, milimetrik ayak hareketleri ile istediğim yere doğru hemen geliveriyordu. Bu, yıllarca sufle ile çalışmanın ona kazandırmış olduğu müthiş bir teknikti. Müzik altı planlarda da buna benzer şekilde çalışıyorduk. "Şimdi uzaklara bak Yavuz abiciğim... Biraz başını sall... İç geçir 'ah nerede o eski günler' der gibi... Tamam, şimdi aşağıya doğru yürü..." dediğimde sanki bunları duymuyormuş da kendi istediği gibi hareket ediyormuşçasına doğal hareketlerle oyununu oynuyordu. Bana da bu görüntüleri zevkle kaydetmek ve yaptığım işten zevk almak kalıyordu.

50 yılını sinemaya vermiş emektar bir sanatçının kendi sesi ile oynadığı -ve sesli olarak çekilmiş- ilk filmi çekmiş olmanın vermiş olduğu tarifsiz mutluluğu ve gururu ise inanın kelimelerle anlatamam.

Film üniversitede hocalarım tarafından da çok beğenildi ve sınıfın en yüksek notunu bir başka arkadaşımınla beraber paylaştık. Elbette ki ne not, ne de sınıfı geçmem önemliydi. Bu işte önemli olan şey, Yavuz Karakaş abimi tanımak, onunla beraber çalışabilmek ve sağlam bir dostluk bağı kurmaktır.

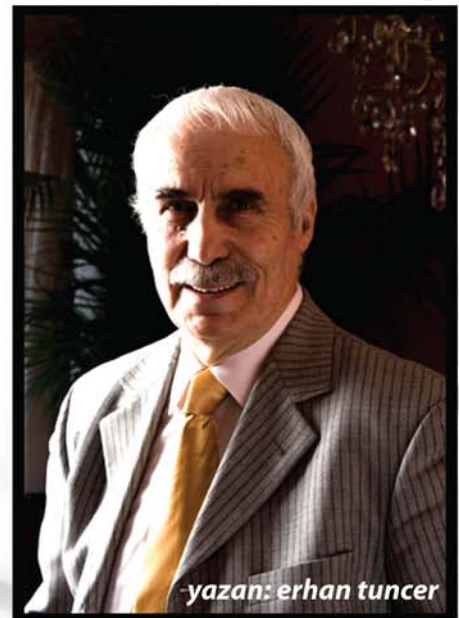
Ne zaman çayını içmeye gitsem yahut yolda karşılaşırsak, dakikalarca sohbet edip, neler yaptığımızı ve bundan sonra neler yapacağımızı konuşmak kadar güzel bir şey yok.

Ömrün uzun olsun Yavuz abiciğim. Bana kattığın tüm güzellikler için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum, selam, sevgi ve saygılarımı canı gönülden yolluyorum...

Filmimle aynı ismi taşıyan "İstanbul Efendisi" adlı çalışmalarını kullanmama izin veren Cengiz Onural'a ve İncesaz ekibine de sonsuz teşekkürler.

(Filmimi izlemek isteyen okuyucularımıza keyifli seyirler dilerim. Filmin sonlarına doğru radyoda çalan "Hiç Mi Gülme-

yecek Benim De Yüzüm" adlı şarkıyı Yavuz Karakaş abim seslendirmiştir.)

yazan: erhan tuncer

MÜLAYİM TERS !!!

Mülayim Ters diyor ki:

Doktor: Gel! Ooo Mülayim Bey.. Hoşgeldiniz.

Maşallah'nız var Mülayim Bey, biraz evvel raporlarınızı tetkik ettim. Demir gibisiniz! Ne şeker, Ne üre! Kalbinizde saat gibi! Yüz sene daha yaşarsınız Mülayim Bey... Yüz sene!

Sizde ki bünye tıp tarihinde bile görülmemiştir. Demir gibisiniz!

Mülayim Ters: Bir yanlışlık olacak. Latife ediyorsunuz.

Doktor: Raporlarınız burda beyim! Adınız, Mülayim Ters değil mi?

Mülayim Ters: Eeh.. Evet...

Doktor: Öyleyse tamam! Yanlışlık ne demek?! Biz eşşekmiyiz?!

Mülayim Ters: İh.. Galiba!.... Hıııı....

Doktor: Hı? O ne?!

Mülayim Ters: İh.. Hem de eşşoğlu eşşek! Hııııı....

Doktor: Nee! Ölmüş! Nasıl ölür?! Nasıl ölürsün, dosyaya göre ölmemen lazım! Konuş.. Konuş da mahcup et bizi! Tıba hakaret! Doktorluğa ihanet bu!

Hemşire: Ne yapalım efendim?

Doktor: Ee... Çöp tenekesine atın...

Karakterin Adı: Mülayim Ters

Karakteri Canlandıran: Kamer Sadık

Karakterin Amacı: Doktorun ilettiği raporda bir yanlışlık olduğunu anlatabilmek.

Şu An Ne Yapıyor?: Ölümünden sonra tıp dünyası ikiye ayrıldı. Doktorların yaptığı yanlışlık çok sonradan anlaşılrsa da onu geri getirmek imkansızdı.

SEYİD BATTAL GAZİ'NİN

ÖLÜM
KAYKAYI

Savulun Battal Gazi Geliyor filminde Seyid Battal (Cüneyt Arkın), babasını kurtarmak için 7 şovalyede bulunan anahtarları almak zorundadır. Planlı bir şekilde, şovalyeleri bir bir temizleyen Battal'ın bir sahnede, düşmanına ölüm saçmaya giderken bazı araçlardan yardım aldığını görüyoruz. Üst resimde göreceğiniz gibi bir kaykay ve onu çeken ip, kahramanımıza eşlik ediyor. Alt resimde olay akışını görebilirsiniz.

SİNEMAMIZIN UNUTULMUŞ MESLEĞİ:

'KAVGACILIK'

Günümüz sinema filmlerinde, eski filmlerimizde olduğu kadar kavga sahnelerinin olmadığı aşikâr. Bunu bir eksiklik anlamında söylemiyorum. 60'larda, 70'lerde sinema bir şenlik gibi izlendiğinden, -hatta bir nevi yaşadığından- dolayı kavgası gürültüsü bol filmlerimiz perdeden eksik olmamıştır. Dönüp geriye bir bakın, hafızanızı karıştırın. En romantik aşk filmlerimizde bile illaki sudan sebeplerden dolayı bir kavga çıkmış, ortalık bir anda şenlik yerine dönüvermiştir.

Bu sahneler elbette ki, dönem senaristlerimiz tarafından filmlerin senaryosuna bir katkıda bulunması için değil, filmin süresini uzatmak ve ana karakterimizin ne kadar kahraman bir adam olduğunu göstermek için yazılan sahnelerdir. Bir anda birileri yan masadan, ana karakterimizin sevdiği kadına -kadın ana karaktere- laf atar ve ortalık birden karışır. Tabii ki ana karakterimiz hepsinin cezasını oracıkta verir. Sıkı mıdır başrolün sevgilisine laf atmak? Hele bir de ana erkek karakterimizin yanında, bir erkek yan karakter varsa ve adam onun "can yoldaşım, kardeşim" dediği adamsa, o kavganın gürültünün seyrine doyum olmaz. Biri üçüncü adamımıza vurur, adamımız sallana sallana ötekinin önüne düşer, öteki vurur bizim adamımız önce masanın üzerine düşer -ve mümkünse masayı kırıp masayla birlikte düşer-. Ama masa sağlamsa ya orada ölü gibi yatıp kalır, ya da keskin bir hareketle kendini yere atar. Dayak yemek önemlidir. Yumruk yemek her babayiğidin harcı değildir. Hele de sinemada yumruk yemek, yermiş gibi yapmak hiç kolay değildir.

Küçüğünden büyüğüne birçok sinemasever bilmektedir ki, kavgacılarımızdan çoğu burunlarına yedikleri yumruğa rağmen sahneyi bozmuş, kavgaya devam etmişlerdir. Nedeni çok basittir: negatif film pahalıdır ve sahnenin kesilmesi demek, bir tekrar daha alınması demektir. Yani para gitmesi demektir. Bu yüzden böyle ufacık (!) bir olay için sahne kesilmez. Kesilmemelidir. Ah benim gönlünü bu işe vermiş, sinema sevdalısı canım üçüncü adamlarım... Canım emektarlarım...

Zamanında Beyoğlu/Kavgacılar Kahvesi'nde oturup iş bekleyen bu emektarlarımızın hayatta olanları, şu anda dizi piyasasından ekme yemekte. Şimdilerde sinema yahut dizi filmlerde dayak yiyen yeni oyuncuların çoğu ajanslardan gelen ve bu işlerle uzaktan yakından alakası olmayan, para kazan-

ma derdinde olan insanlar maalesef ki. Biz biliyoruz ki, yukarıda sözünü ettiğimiz emektarlarımız bir filmin yapımının her aşamasında yer alan ve bunu aşkla yapan insanlardı. Kendilerine sorduğumuz zaman, o günleri dolu dolu gözlerle anlatmaktalar. Tüm jönlere, tüm yıldızlara sonsuz saygıyla selam göndermekte "ah o günlere dönebilsek, o şenlikli günlere" diye iç geçirmekteler. Onlar bizim bloğumuzun hazırlanma sebepleri. Ne kadar kıymetli insanlar olduklarını az da olsa anlatabiliyorsak ne mutlu bizlere. Bloğumuzu biraz da bu yüzden şenlik yerine çevirmeye özen gösteriyoruz. Üçüncü Adam'larımızı anlatırken, onların yaşadıkları o büyüklük zamanları, aynı tatta gözlerinizin önüne getirmeye çalışıyoruz. Başımızın tacı üçüncü adamlarımız ve sinemamızı var eden herkese yer var bloğumuzda. Her daim dediğimiz gibi: Hatırlanmaya değer herkes için...

Şimdi geçen zamanlarda anketini düzenlediğimiz kavgacılarımızdan bazılarına dair kısaca bir şeyler söylemek istiyorum.

Süheyl Eğriboz: Sarı saçları ve sarkık bıyıkları ile kavgacılarımızın arasında belki de en karizmatik olanı. Vurulduğu yahut yumruğu yediği anda sallanan o sarı saçları, gerçekten vücuduna bir darbe aldığı izlenimini başarılı bir şekilde vermesindeki en büyük yardımcısıdır.

Kudret Karadağ: Sert yüz hatları ve pala bıyıkları ile başta Cüneyt Arkin olmak üzere, bir çok jönden en çok dayak yiyenlerden.

İhsan Gedik: Kara kuru mizacı ve çevikliği ile avantür filmlerin de vazgeçilmez kavgacısı. Eğer bir kötü adam gurubu varsa, onun elebaşısı olarak kendini gösterir. Tüm pis planlar kendisine aittir.

Yedigöller Ejder: Bir dönem Kemal Sunal'lı komedi filmlerinde tek başına canlandırdığı "filmin kötü adamı" rolleri ile izleyicinin gönlünde yer etmiş, sinemamızın yadigarı, koca yürekli, koca cüsseli emektar sanatçı. Şark Bülbül'ünün Mazlum'unu kim unutabilir?

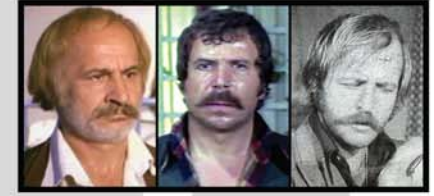
Sönmez Yıkılmaz: Turist Ömer Uzak Yolunda filmdeki, sırttan kurmalı efsane robot. O da, biçimli vücudu ve esrarlı bakışları ile Cüneyt Arkin'dan en çok dayak yiyenlerden.

Kadir Kök: Cüneyt Arkin'ın son dönem aksiyon-komedi filmlerinde her türlü muameleye maruz kalmış, keskin komik hareketleri ile izleyiciyi güldüren önemli kavgacılarımızdan.

İbrahim Uğurlu ve Mehmet Uğur: Cüneyt Arkin'dan arada derede mutlaka birkaç yumruk almayı beceren, kalabalık kavgacı gurubundan kendini sıyrıp ön plana çıkmaya başarmış kavgacılarımız. Mehmet Uğur aynı zamanda bir akrobattır.

İbrahim Kurt, Çetin Başaran ve Oktay Yavuz: Dayak yiyen kötü adamdan, tecavüzcü kötü adama doğru yol almış üç emektar kavgacılarımız.

Tevfik Şen, Cevdet Özalaş, Yusuf Çetin ve Yılmaz Kurt: Çoğunlukla son dönem Cüneyt Arkin'lı aksiyon-komedilerde yer almış, üstattan bolca dayak yemiş, kavgacı-komiklerden. Yılmaz Kurt'u, Kemal Sunal komedilerinden hatırlamak da mümkün.

Her birinin ortak yer aldığı Battal Gazi, Kara Murat, Tarkan gibi avantür filmlerimizi de unutmamak gerek.

Üstte yer alanlar, sinemamızın kavgacılarından birkaçı. Diğer tüm kavgacılarımızı da aynı saygıyla anıyor, sevgiyle selamlıyoruz. Her birinin emekleri tartışılmaz derecede büyük. Bu vesile ile onları biz kez daha anıyor olmanın mutluluğu ile siz değerli okuyucularımıza da selam ediyorum.

yazan: erhan tuncer

Sitemiz ilk kurulduğu günden itibaren, ayda bir sinemamıza dair anketler düzenlenmektedir. Bu anketler ile okurlarımıza hem eski filmlerimizi/sanatçılarımızı hatırlatıyor, hem de onların katılımı ile nitelikli bir kamuoyu yoklaması gerçekleştirmiş oluyoruz. Ocak ayı içerisinde gerçekleştirdiğimiz **"En Çok Hangi Dönem Türk Filmlerini Seviyorsunuz?"** adlı anketimiz sonucu en çok oy alan dönem, oyların yarısından fazlasını alan **"70'ler"** olarak belirlenmiştir.

Kullanılan Toplam Oy: 319

- 1- 70'ler 55.8% (178 oy)**
- 2- 80'ler 16.61% (53 oy)**
- 3- 60'lar 9.72% (31 oy)**
- 4- 2000 ve sonrası 7.84% (25 oy)**
- 5- 40'lar 4.39% (14 oy)**
- 6- 90'lar 3.76% (12 oy)**
- 7- 50'ler 1.88% (6 oy)**

Bu sonucu şöyle yorumlamak gerektiğini düşünüyorum: 40'lar ve 50'ler sinemanın izleyici ile el ele tutuşmaya başlama yılları... Yani ilk adımlar ve sancılı yıllar. Bu birleşme 60'larda tamamlanıyor, 70'lerde zirve yapıyor, 80'lerde memleket şartları dolayısı ile kırılıyor ve 90'larda kopma noktasına geliyor. 2000'lerde yeni sinemacılarla el ele tutuşuluyor lakin 60'lara el veren izleyici 2000'lere pek yanaşmıyor. Böylece 2000'ler kendi seyircisini oluşturuyor. Bu hala böyle devam etmektedir. Bu yüzden sıralama şaşırtıcı değildir. Son dört sıradaki dönemler "idrak etme / anlama" dönemleridir benim kanaatimce...

Yukarıda bahsi geçen anketimizden sonra **"Türk Seyircisi Türk Sineması'nı Sahipleniyor Mu?"** adlı anketimizi gerçekleştirdik. Bu anketimizin sonucu ve değerlendirmesi ise diğer sayımızda yer alacak. İlk sayımızın sonuna geldik. Umarım size keyifli bir vakit geçiretebilmişizdir. Bloğumuza vermiş olduğunuz destekten dolayı teşekkür eder, sayılar sunarız efendim.

Desteğiniz ile nice çalışmalara...

Nice sayılara...

70

'LER

